

Észak-magyarországi Regionális Diákszínjátszó Találkozó, Miskolc

2019. március 9.

Zuti Krisztián

A regionális diákszínjátszó találkozók sora március 8-án indult el Miskolcon, az észak-magyarországi régióban. A Miskolci Nemzeti Színház Játékszín elnevezésű kamaratermében öt produkció került bemutatásra, melyből egy a debreceni Főnix Diákszínpad előadása volt. Nagy kérdés, mi az oka annak, hogy ebből a régióból mindössze 4 előadás, 3 csoport és alig 20 diákszínjátszó lépett színpadra, kiegészülve a debreceni diákszínjátszókkal.

A korai – március 9.(!) – időpont kétségkívül lehetett olyan tényező, ami befolyásolta a jelentkezők számát, hiszen az utolsó pillanatban több csoport is lemondta a részvételt időhiányra hivatkozva. A régió színvonalas diákszínjátszó életének megőrzése érdekében mindenképpen fontos lenne egyeztetni szervezőknek és résztvevőknek a jövőbeni rendezvények paramétereiről annak érdekében, hogy minél több előadásnak jelentsen megmutatkozási lehetőséget a regionális találkozón. (A zsűriben Demarcsek Zsuzsa volt a munkatársam.)

A kevés előadás ellenére a program fél kilenckor kezdődött a **KOMISZAK csoport** *Bolondok* című előadásával (rendezte: Izsó Angelika). A korai időpont mellett a játszóknak dolgát nehezítette, hogy Örkény *Tótek* című drámájának főbb jeleneteit kellett színpadra állítania a kétfős társulatnak. A koncepció szerint Tót és a postás egymás mellé kerül az elmeagyógyintézetben, ebből a szituációból bontakozik ki az eredeti mű felelevenítése. Az emlékek felidézése során a darab legfontosabb eseményei kerülnek színpadra, szinte az összes szereplő felvonultatásával. Nagy érdeme a játszóknak, hogy hősiess munkát végezve próbáltak megfelelni a feladatnak, ami azonban jelen állapotukban túlnőtt rajtuk. Az előadás számos pontján egyik pillanatról a másikra kellett szerepet váltaniuk, és ezt szinte kizárólag hangszínváltással igyekeztek megoldani. Érdekes kísérlete volt az előadásnak a nézői interakció megteremtése. Ez a színházi eszköz mindig kétélű fegyver, ami akkor működik szerencsésen, ha sokszor játszott, begyakorlott mechanizmusról van szó. Érthető okokból ennél az előadásnál még sokszor döcögött ez a hatásmechanizmus. Összességében egy nagy vállalást láthattunk a színpadon, ami azonban most még túl nagy feladat volt a játszóknak, akik azonban tehetségük mellett megmutatták azt a jelentős munkát is, ami az előadás színpadra viteléhez elengedhetetlen volt.

(Színészi különdíj Rontó Zoltánnak, bronz minősítés)

Várhidi Attila és a **Főnix Diákszínpad** nem először választotta Miskolcot fellépésük helyszínéül. Ezúttal is egy rendkívül energikus, a színpadon magabiztosan létező csoportot láthattunk, de ezek mellett a játszóknak személyiségéről nagyon keveset tudhattunk meg. *A bárányfelhő-bodorító (na meg: Ki a legény a csárdában?!?)*, Lázár Ervin meséjének feldolgozása ugyanis nagyon szűkre méri azokat a kereteket, amelyekben a játszó reflektálhatna saját életére vagy személyes élményeire vihetné színpadra. Őszintén várom azt az előadást a csoporttól, amelyben a most is megtapasztalt fegyelmezett és szenvedélyes színpadi játék olyan témáról és kérdésekről zajlik, melyek kibontása során a játszóknak személyisége jelenik meg a színpadon, őszintén feltéve az őket leginkább foglalkoztató kérdéseket.

(Küöldíj a legjobb női alakításért Bujdosó Virágnak, bronz minősítés)

A **KOMISZAK csoport** második előadása, a szintén Izsó Angelika által rendezett *Randi* a monodrámája és a stand up comedy ötvözetének élményét nyújtotta számomra. A Kucsár Huba az által játszott figura szerelmi életének többnyire komikus helyzeteket mesélt el nekünk a színpadon, feltűnő természetességgel. Valóban nehéz volt eldönteni, hogy saját élményeit meséli el a játszó, vagy egy figura kitalált szerelmi ügytelenségeit fogalmazza meg a színpadon. Údító volt ez a természetesség, amit azonban az előadás teátrális befejezése a színház mesterkélt, giccsbe hajló világába vezetett át. Mindentől függetlenül Kucsár Huba személyes megközelítései, helyenként jól megírt szövegei különleges élményt jelentettek számomra.

(Színészi különdíj Kucsár Hubának, bronz minősítés)

A **Földes Gimnázium KIS Színpad** szintén egy monodrámával jelentkezett (rendező Dr. Puskás István). Puskás Balázs jóvoltából egy Don Quijote átiratot láthattunk. Az előadás érdekessége az volt, hogy Don Quijote

történetét az őt kereső és sehol sem találó Sancho visszaemlékezéseiből eleveníthetjük fel. A teljes történet természetesen nem bontakozik ki előttünk, már csak azért sem, mert nem Don Quijote alakja áll az előadás középpontjában, hanem egy mesterét vesztett tanítvány sorsa, aki lemondva mestere megtalálásáról, az általa képviselt értékek megőrzése érdekében végül felvállalja Don Quijote küldetésének folytatását. Puskás Balázs színészi képességei régóta ismertek a miskolci találkozók közönségének, és ebben az előadásban is nagyszerűen alkalmazza őket. A játék a mester elhagyott tárgyainak kreatív használatára alapoz, elsősorban a zenei aláfestéseknél is használt gitárra. Ezeket a játékelemeket az előadás még nem használta ki teljesen, túlzottan szövegcentrikus volt, valamint a főhős szerepívének megrajzolásában is mutatkoztak hiányosságok, melyekkel együtt a *Szíviünk nem reszket* című előadás a találkozó egyik meghatározó élményét jelentette.

(Különdij a legjobb férfi alakításért Puskás Balásznak, ezüst minősítés, ODF meghívás)

A **ZIG – KIMI 11. évf.** *Tengerjáró a zöld kékségben* (rendezte: Eisner Éva és Lukács Ákos) című munkája a közösségi diákszínházi kiemelkedő előadása volt. Az ír mondanivalóval játszó „tengeri road movie” kiváló lehetőséget adott arra, hogy a játékosok kreativitásukat felhasználva a közösségi színházcsinálás változatos formái jelenjenek meg a színpadon. A csoport nagy érdeme, hogy igyekeztek valóban sokféle színházi elemet megmutatni, így egyaránt volt részünk zenében, mozgásban, valamint a szereplők játékkedvének folytonos lendületében. Vezető és közönség viszonya rajzolódik ki az egymást követő jelenetekben, mely viszonyban az egyéni felvállalásának problematikája is megjelenik. Nagyszerű élményt nyújtott az előadás már Miskolcon is, ám néhány héttel később Nyíregyházán látva az előadást, ez az élmény csak fokozódott, ami újra megerősítette bennem, hogy a túl korai fesztiváldőpont még azoknak az előadásoknak sem kedvez, melyek elkészülnek a megadott időpontra. A második előadás végképp meggyőzött arról, hogy az idei diákszínházi évad legkiemelkedőbb előadásainak egyikét hozta létre a miskolci Zrínyi Gimnázium csapata.

(Különdij a kiemelkedő csapatmunkáért, arany minősítés, ODT meghívás)

Dél-dunántúli Regionális Diákszínházi Találkozó, Pécs

2019. március 15-16.

Keresztesy Veronika

A Dél-dunántúli Regionális Diákszínházi Fesztiválon, március 15-én és 16-án tizenkét csapat előadását láthattuk a Pécsi Kulturális Központban.

A megnyitó után a szervező **Escargo Hajója Színházi Nevelési Szövetkezet** *Rabok legyünk vagy szabadok* című előadásával emlékeztünk meg a nemzeti ünnepről.

Kettőkor a **HaPuCsa** háromfős csapata kezdte meg a versenyprogramot a *Grün Vomit 2.* című előadásukkal. A zsűri egyik tagja, Takács Gábor úgy fogalmazott, hogy ez az előadás unikum a diákszínházi világban. A diákok önállóan hozták létre a performansz-jellegű produkciót. A fiatalok elsődleges célja a szórakoztatás, illetve az, hogy jól érezzék magukat, ami a nézők reakcióiból ítélve sikerült is. Ebben a tekintetben külön dicséret jár a színészeknek, akik szemmel láthatóan örömmel játszottak, de nem „bódultak el” maguktól. Az előadás bátornak mutatkozik, három okos és gondolkodó személyiséget láthattunk a színpadon. A zsűri arra biztatta a fiatalokat, hogy ezt a sokat ígérő, provokatív alapot gondolják tovább, hogy még mélyebb gondolati szinten működjenek.

A **TIQUÁ csapat** a pécsi Leőwey Klára Gimnáziumból érkezett. *Az én egypercesem* című előadásukat Örkény István novellái ihlették. A megjelenő novellák egy-egy etűd formájában kerültek színpadra. A zsűriből Zuti Krisztián kiemelte a *Változatok* című egyperces ihlette részt, amely meg tudta őrizni a szöveg önfeledt játékosságát. A diákok ügyes mozgással és zeneiséggel, improvizációkkal átszőve dolgoznak az anyaggal, érezhető a játékon, hogy törekednek arra, hogy értsék és érezzék az a groteszket.

A fesztiválon nemcsak játékosként mutatkozhatnak be a diákok, hanem alkotóként is. A **SzÉF színjátszók** a barcsi gimnáziumból érkeztek a *Karma* című produkcióval, ami diáktársuk, Pálfi András első rendezése. Az előadás elsősorban a verbalitás eszközeit használja a bántalmazás és a bullying témájában. A darab morálisan és erkölcsileg fontos témákat feszeget, és általános igazságokat szeretne kimondani. Sokat tudtunk meg arról, hogy a játékosok mit gondolnak a kiközösítésről, a zsűri pedig arra buzdította a csapatot, hogy merjenek új helyzeteket, állapotokat és akciókat vinni a játékba, hogy a nézőkkel megéltessék az amúgy fontos tartalmat.